

VERSLAG BEZOEK AAN DE OEKRAÏNE

Voorwoord:

Van zondag 6 t/m zondag 13 oktober is een delegatie van 4 personen van onze stichting op bezoek geweest in Oekraïne. Anne Zwaan (secretaris), Alla ter Huerne (penningmeester en tolk) en Herman en Gery van Oort (zeer actief in de werkgroep op diverse gebieden) zijn per vliegtuig van Dortmund L'viv gevlogen.

Het vliegen heeft als voordeel dat het goedkoper is, en dat er twee dagen extra tijd om te controleren wat er met de goederen gebeurd is en terplekke afspraken te maken. Het hoofddoel van het bezoek was om een kijkje te nemen bij het overkoepelende Rode Kruis van Ternopil die 17 rayons Rode Kruizen "onder" zich heeft. (Besloten is dat deze organisatie een nieuwe regio voor ons wordt!)

Deze rayons Rode Kruizen zijn gevestigd in zeer arme en vervallen dorpen, waar hulp zeer hard nodig is.

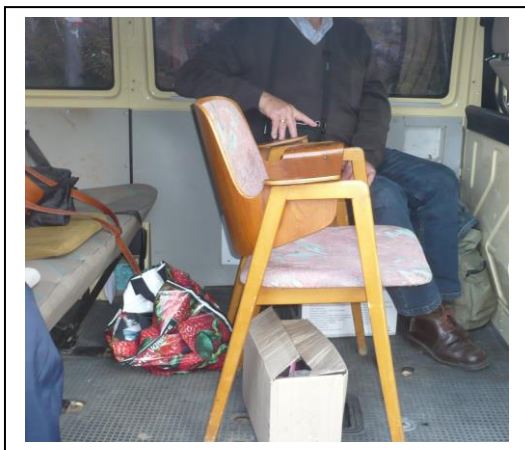
Met dit overkoepelende Rode Kruis moeten goede afspraken gemaakt worden over het ontvangen van onze vrachtwagens en het verdelen van de goederen. Persoonlijke contacten zijn daarom zeer belangrijk en wenselijk

De delegatie bezoekt ook de regio's, die afgelopen jaren voorzien zijn van goederen en waarvan de contactpersonen in 2012 in Apeldoorn zijn geweest. Er wordt 4 nachten in een hotel in Ternopil geslapen en 3 nachten in het huis van Olga (contactpersoon) in Scala Podilska. Hoe het een en ander is verlopen leest u verderop. Het verslag is gemaakt door Herman en Gery van Oort en hier en daar aangevuld door Ben v/d Velden.

Zondag 6 oktober

Rond half tien vertrekken we richting Dortmund. Cora (vrouw van Anne) en Harry (man van Alla) brengen ons weg. Het vliegtuig heeft geen vertraging, dus vertrekken wij om 14.25 uur richting Lviv. Zonder kleerscheuren landen we om 17.00 uur. (een uur tijdsverschil) Na onze koffers opgehaald te hebben, zien we Lesya (directeur van het Rode Kruis uit Ternopil) al op ons wachten. Het busje waarmee we naar Ternopil worden gebracht ziet er goed uit, maar in plaats van een bank staan er gewoon twee losse stoelen in. Hopelijk gebeuren er geen ongelukken, Na een reis van 130 km komen we rond 22.00 uur aan bij ons "redelijk nette" hotel. Voordat we naar bed gaan, zoeken we eerst alle cadeautjes uit die we hebben meegenomen voor de verschillende mensen die we deze week gaan ontmoeten.

Maandag 7 oktober.

Om 09.00 uur komt Lesya naar het hotel toe. We bespreken met haar wat we die dag gaan doen, en stellen haar veel vragen waarop we eerlijk antwoord krijgen. Daarna gaan we een kijkje nemen in regionale Rode Kruisgebouw, waar zij werkzaam is.

We bekijken het gebouw en de opslagruimte in de kelder en lunchen gezellig in de keuken.

We bezoeken een meisjeshuis, waar meisjes wonen

met een geestelijke beperking. We bekijken het huis, de opslag, de wasserij, en de varkensstal. Het ziet er redelijk uit, alleen matrassen hebben ze te weinig, en de stoelen van de eetzaal zijn zeer slecht.

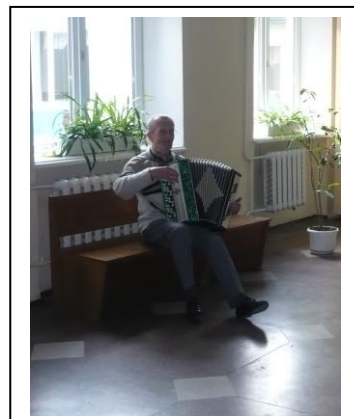

Zij hebben een werkplaats waar ze stoelhoezen maken. Deze zijn voor de verkoop. Met het geld kunnen zij in hun eigen onderhoud voorzien.

Een paar honderd meter verderop staat een ander tehuis. Een man zit in de hal accordeon te spelen.

Er wonen hier gehandicapten van

40 jaar en ouder, samen met mensen van boven de 65 jaar.

Zij hebben ook een eigen bakkerij!

De directeur laat ons het hele tehuis zien, het ziet er voor hun doen goed uit!

Rond een uur of 17.00 zijn we terug bij ons hotel.

We eten wat en schrijven alles op wat we die dag gezien en/of gehoord hebben.

Dinsdag 8 oktober

Om 09.00 uur vertrekken we richting Lanivtsi (een van de rayons van het regionaal Rode Kruis; deze regio heeft in mei een vrachtwagen met goederen ontvangen).

Het ligt ongeveer 60 km. van Ternopil.

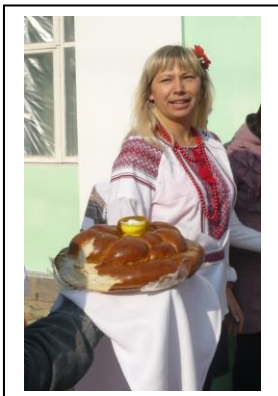
Onderweg bezoeken we eerst nog een school. Het meubilair is zeer slecht. Ook de schoolborden zijn aan vervanging toe. De sporthal is helemaal leeg op twee banken na, en die zijn ook aan vervanging toe!

We pakken in een klein dorpje Larissa op. Zij is het hoofd van het Rode Kruis van het rayon Lanivtsi. Bij het Rode Kruisgebouw aangekomen worden we opgewacht door het personeel in klederdracht.

We krijgen een vriendschapsbrood en zout aangeboden.

De bedoeling is dat je een stukje afbreekt, je in het zout doopt en opeet. Dit is om de vriendschapsband te versterken.

In dit grote gebouw worden ruimtes verhuurd aan een tandarts, een kapper, een jurist en een folkloristische kledingwinkel, zo kunnen zij de kosten van het gebouw wat drukken.

De mensen die lid zijn van het Rode

Kruis kunnen kosteloos gebruik maken van deze diensten.

We bekijken de opslag in de kelder waar onze goederen staan.

Helaas zijn ze nog niet door de regering "vrij gegeven".

Bij een kop koffie hebben we gesprekken met o.a. het hoofd van de gemeente, iemand uit het onderwijs (Maria), een gemeente-ambtenaar. Het zijn hele verhelderende gesprekken!

Dan vertrekken we naar een school van Maria. Zij is hoofd van de school.

Ze vertelt dat er tijdens schooltijd op iedere school een schoolmeester is die ze van alles kunnen gebruiken, zoals wc potten, wastafels, schoolmeubels. De huidige zijn oud en versleten.

In de theaterzaal wordt er nog voor ons gezongen!

In de recreatiezaal staat een tafeltennistafel maar ze hebben geen balletjes en plankjes.

Dan verder naar een regionaal ziekenhuis. We bekijken de keuken en de operatiekamer (terug naar de jaren vijftig.....)

Op de bedden in de zalen liggen matrassen die te vies zijn om aan te pakken.

In de wasserij zien we wasmachines van wel 50 jaar oud, het is meer roest dan ijzer!

ZIE VOORKANT VAN DEZE NIEUWSBRIEF

De babyafdeling vraagt o.a. om een baby-weegschaal,

Na dit bezoek, rijden we naar een bejaardenhuis, met 40 bejaarden. De dame van de linnenkamer is trots op haar stoomstrijkijzer! Ze heeft helaas nog geen strijkplank.....

In de wasserij zien we weer een stelletje “roest blikken” (wasmachines, zie voorkant). De boiler is kapot en omdat er geen onderdelen voor te krijgen zijn, kan hij niet gemaakt worden. Vol schaamte laten ze ons een “toilet” zien. —————→ Ook in dit bejaardenhuis kunnen ze heel veel gebruiken!

In het donker rijden we naar een school in het plaatsje Snihurivka. Het licht in de school is minimaal, wat we zien is slecht en stuk. Ze hebben er ook een sporthal waar helemaal niets aanwezig is, en de houten vloer is zeer slecht.

Nadat we Larissa weer thuis hebben afgezet, gaan we de laatste school bekijken. Het personeel staat ons op te wachten in het donker. Ook dit is een school uit de jaren 50. Als de leerlingen op de stoel zitten, hangen ze met de kin op tafel, zo laag zijn de stoeltjes.

Terugkijkend op de dag was het behoorlijke pittig.

We hebben veel nieuwe mensen ontmoet en er is nog voldoende werk voor ons.....

Woensdag 9 oktober

Na het ontbijt vertrekken we naar een ziekenhuis in de plaats Bavoriv, 25 Km van Ternopil. Dit rayon bestaat uit 6 dorpen, met in het totaal 3500 inwoners. In elk dorpje is een soort huisartsenpost, vanwaar de mensen eventueel worden doorgestuurd naar dit ziekenhuis. Het meubilair is minimaal en eigenlijk direct aan vervanging toe.

Met enige schaamte vragen ze om een infuusstandaard.

De mensen schamen zich voor wat ze hebben, maar wij zeggen dat ze juist trots moeten zijn, omdat zij zoveel werk verzetten met zo weinig materiaal.

Na het bezoek aan het ziekenhuis gaan we naar een bejaardenhuis.

Alles wat we daar zien is triest; oud en versleten. Kasten zijn er bijna niet, de kleding ligt in een hoekje van de kamer. Ook de kantoren zijn van hetzelfde laken een pak.

Bij de school voor leerlingen van opgewacht door de directrice.

alles gebruiken, tafels, stoelen,

Ze hebben geen sporthal maar sporten in de kleine hal van de school. Daar zouden ze graag wat kleine sportartikelen voor willen hebben. De directrice spreekt zeer goed Engels. Zij heeft zelf als leerling op deze school gezeten.

De inrichting ziet er nog net zo uit, als toen zij er op zat.

In de klassen van de jongeren van 10 t/m 17 jaar, worden de stoelen door de verf bij elkaar gehouden.....

6 t/m 17 jaar, worden we Ook hier kunnen ze weer van kasten, schoolborden.

Eén van de jongeren vraagt aan Anne waar Nederland precies ligt.

Aan de hand van een kaart kan Anne dit uitleggen.

Spontaan zegt de jongen: "Laten we vrienden worden"

Na de lunch nemen we afscheid en rijden richting Zboriv.

De regio Zboriv bestaat uit 43.000 inwoners.

Bij het plaatselijke Rode Kruis vertelt de mevrouw, dat ze kleding uit Ternopil en van de eigen bevolking krijgen, om dit weer uit te delen.

Ze laat ons een fotoboek zien, waarin allerlei activiteiten staan die zij doen:

- een programma over aids-preventie;
- tbc-bestrijding;
- invaliden en alleenstaanden bezoeken;
- voedselpakketten uitdelen;
- en kinderen opvangen, waarvan de ouders niet in staat zijn, ze zelf te verzorgen.

Samen met mensen van de wijkverpleging en bejaardentehuis gaan we verder het dorp door.

We bezoeken o.a. een ziekenhuis, dat vroeger een gevangenis was.

De chirurgische afdeling heeft 4 en 8 persoonskamers. De bedden zijn zeer oud en soms zonder matras.... We kijken ook in een operatiekamer, maar dat is schrikken.....!

We gaan zeker weer 50 jaar terug in de tijd. Op de kinderafdeling vragen ze naar speelgoed dat je kunt afwassen, en om zachte kindermeubeltjes.

Het kinderdagverblijf voor kinderen van 2 tot 6 jaar ziet er verzorgd uit.

Tijdens de maaltijd in het Rode Kruisgebouw van Ternopil, nemen we de afgelopen 3 dagen door. Het waren drukke, maar zeer indrukwekkende dagen.

Donderdag 10 oktober

Voordat we door Lesya en Maria naar Borshiv worden gebracht, lopen we nog even over de markt om verkoopspulletjes voor onze stand in Nederland te kopen.

Lesya en Maria moeten naar het Rode Kruis in Borschiv om voedselpakketten weg te brengen voor mensen met tbc.

In Borschiv worden we door Halyna (zij is in 2012 bij ons in Apeldoorn geweest)

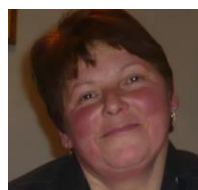
en de meisjes van het Rode Kruis hartelijk ontvangen. We geven ze de meegebrachte

gebreide mutsjes, baby-jasjes en dekens. Zij gaan dat verdelen. Olga (ook in 2012 in Apeldoorn geweest) en haar man Slavik komen uit Scala Podilska om ons op te halen. Bij hen logeren we 3 nachten in huis.

Na het eten rijden we naar het geestelijk gehandicapte

meisjes/ - vrouwenhuis waar Olga directrice van is. Het ziet er van buiten goed uit. We merken dat ze elke keer weer iets opknappen.

Een meisje komt ons vol trots een borduurwerk laten zien. Het is "het laatste Avondmaal" dat wij met één van de transporten hebben meegegeven. In de zomer werken heel veel meisjes en vrouwen op het land, dat bij het tehuis hoort.

Heel veel groente en fruit worden voorbereid om ingemaakt te worden. Olga vertelt ons dat door het late voorjaar de oogst 3 weken op zich heeft laten wachten. Maar het is gelukt!!! Van de vele appels uit de grote appelboomgaard is appelsap, gemaakt en een gedeelte van de appels wordt nu gedroogd.

Op hun boerderij worden net de dieren gevoerd, een hels kabaal. De varkens staan met hun poten in de voerbak. In het tehuis hebben ze het theater helemaal opgeknapt. Ze zijn daar zeer trots op. We zien heel veel goederen terug, die we de afgelopen jaren

gestuurd hebben. Na het heerlijke eten, komt ook Halyna naar het huis van Olga. We geven hen cadeautjes en bekijken de DVD die Ben gemaakt heeft, tijdens hun bezoek aan Nederland. Ze zijn onder de indruk en pinken een traantje weg.

Vrijdag 11 oktober

Na het ontbijt, worden we door Olga naar Borschiv gebracht. Daar hebben we een gesprek met de nieuwe directeur van het ziekenhuis. Het is een verhelderend gesprek. Hij belooft ons o.a. eerder en sneller op de mails die wij sturen te reageren. Ze vinden het fijn om onze goederen te mogen ontvangen.

We bekijken de neurologische afdeling die ze twee jaar geleden nog volop aan het opknappen waren.

← toen 2011
2013 → nu →

Ook in dit ziekenhuis zien we veel van onze gestuurde goederen terug.

Vol trots laten ze het hoog / - laag bad zien. Ze zijn er reuze blij mee. Met veel mankracht hebben ze dit bad (175 kg) in de juiste ruimte gekregen. De mensen die nu opgenomen worden, gaan eerst in dit bad en dan pas naar de zaal. Daarna moeten we mee naar de wasserij. De wasmachines die we daar zien kunnen echt niet meer! Ze zijn 60 jaar oud en totaal versleten. (zie voorkant van deze nieuwsbrief)

In hun opslag staan nog goederen uit het transport van maart en september jl.

Door de extreme bureaucratie en wisseling van ambtenaren, zijn ze nog niet door Kiev vrijgegeven... Maar ze hopen dat het eind van deze maand (oktober) wordt vrijgegeven word, zodat ze met het verdelen kunnen beginnen.

We zien de EHBO-post, waar mensen worden ingeschreven en onderzocht.

Voor de dienstdoende arts staat er een bed/bank, zodat hij 24 uur beschikbaar is.

Voor de uitrukkende ambulance staan er koffers klaar met een defibrillator, beademingsapparatuur en verbandmiddelen.

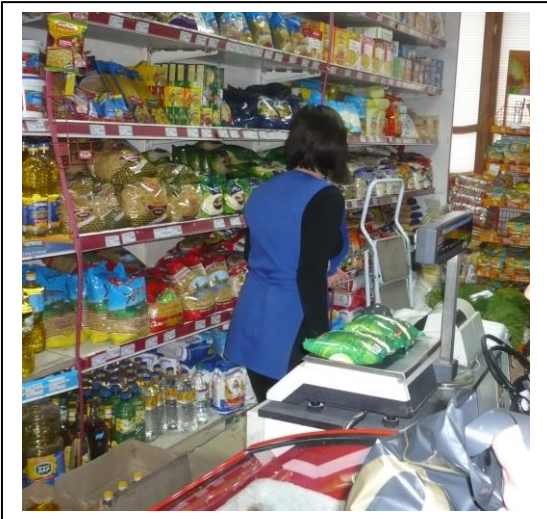
Na het bezoek aan de regionale krant voor een interview, gaan we langs bij school 1.

Zij vragen om schoolborden en gymnastiektoestellen. (die staan nog in de opslag bij het ziekenhuis).

Omdat we van een sponsor, geld hebben gekregen om voedselpakketten te kopen en uit te delen, bezoeken we een supermarkt en slaan alles in wat nodig is voor 12 pakketten.

Het eerste pakket brengen we bij een mevrouw van 85 jaar. Als we het tweede pakket bij een andere mevrouw brengen, vraagt ze of die hoeveelheid voor twee jaar is; daar schrikken we van. Het is ons duidelijk, ze zijn er reuze blij mee.

De andere 10 pakketten worden door Halyna bezorgd bij alleenstaande ouderen.

Na de lunch gaan we kijken nemen bij het bejaardentehuis, dat we 2 jaar geleden bedden hadden beloofd.

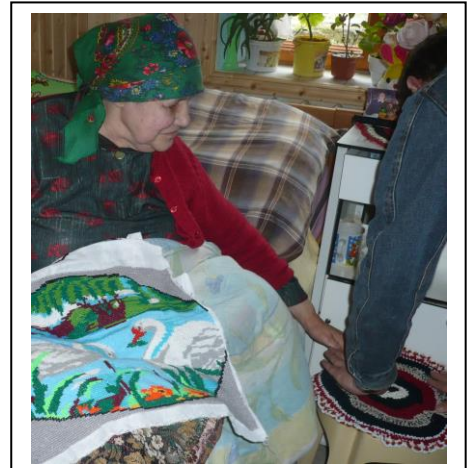
Vol trots laten ze de bedden zien. De kamers zijn zelfs opgeknapt. Het ziet er mooi uit!

Eén van de dames is ronde kledjes aan het haken. We krijgen er allemaal één van mee. Ze is zo blij met haar

nieuwe bed, dat ze klein beetje moet huilen.

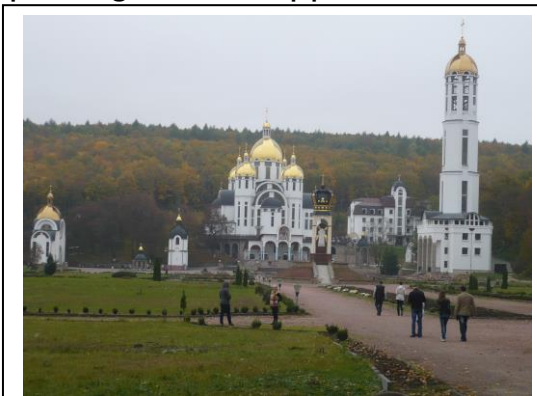
Bij Halyna thuis spreken we met de oud-directeur van het ziekenhuis. We vertellen hem dat we blij zijn dat de nieuwe directeur doorgaat met wat hij (de oud directeur) zo goed begonnen is, de verbouwing van het ziekenhuis!

We geven hem als dank voor de vele jaren samenwerking wat cadeautjes uit Nederland. Hij neemt ze met veel plezier aan, en wenst de hele stichting veel geluk bij dit goede werk. 's Avonds vertellen we Olga wat voor vele indrukken we deze dag weer hebben opgedaan.

Zaterdag 12 oktober

Vandaag gaan we met een zeer oud busje op “bedevaartsreis”, naar de plaats Zarwanytsya, 125 km van Borshiv. Als dit busje in Nederland zou rijden zou hij direct van de weg worden gehaald. Hij rijdt op gas en als er getankt moet worden, moeten alle passagiers uitstappen en wachten tot er getankt is. Het bedevaartsoort is indrukwekkend

We lopen een paar uur rond. Het is heel bijzonder. Op de terugreis wordt er nog een keer gestopt om een paar emmers paddestoelen te kopen, voor maar € 1,50 per emmer.

Tegen 20.00 uur krijgen we een afscheidsetentje aangeboden door de directeurs van het ziekenhuis en Halyna en Olga. We worden bedankt voor alles wat wij als stichting naar hen toegebracht hebben (en nog brengen) en we horen wat dat voor hen betekent. Zij hopen dat de samenwerking nog lang door mag gaan!

Enkele cadeaus worden aan ons aangeboden. Van het Rode Kruis krijgen we ieder een met de hand geborduurde blouse. We zijn er erg van onder de indruk. Terug bij Olga pakken we de koffers in en praten nog wat na over onze belevenissen van deze week.

Zondag 13 oktober

Om 09.00 uur staat de “super-de-luxe” bus, weer met twee losse stoelen, voor ons klaar om ons naar het vliegveld te brengen.

Onderweg stoppen we nog voor een picknick.

Bij het vliegveld aangekomen zien we dat het vliegtuig ruim 2 uur vertraging heeft.

Helaas moeten we vervroegd afscheid nemen van Olga en Halyna, want zij moeten nog ruim 5 uur terugrijden in de regen.

Na meer dan twee uur wachten, een spelletje spelen, wat eten en drinken kunnen we dan eindelijk instappen.

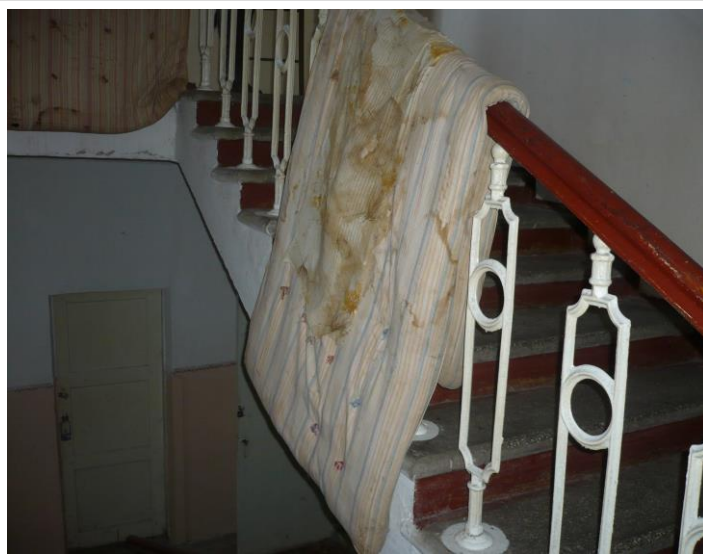
Na een goede vlucht van 1 uur en 45 minuten (voordeel van een uur tijdsverschil) landen we veilig op het vliegveld van Dortmund, waar Harry en Cora ons op staan te wachten. Door een wegomleiding moeten we omrijden via Essen en Oberhausen. Tegen tweeën komen we aan in Apeldoorn.

Het is een mooie week geweest!!

We hebben helaas heel veel armoede gezien, veel gepraat, goede afspraken gemaakt en gelukkig heel veel van de door ons gestuurde goederen teruggezien! Mooi dat onze tweedehands goederen zo'n goede bestemming hebben gekregen!

FOTO'S ZEGGEN SOMS MEER DAN WOORDEN!!

Час Time	Рейс Flight	Призначення/Курс Destination/Route	Примітки/Notes
11:30	HUG797	Венеція Тревізо	Затримка до 15:50
14:40	L0766	Варшава	Затримка 15:00
15:20	TK442	Стамбул	За розкладом
16:05	OS362	Відень	За розкладом
16:35	PS36	Київ Бориспіль	За розкладом
17:50	HUG761	Лордунда	Затримка до 20:10
18:05	OUS11	Київ	За розкладом
00:30	T5752	Амстердам	За розкладом
07:15	PS34	Київ Бориспіль	
07:40	OUS01	Київ	